

tilfredsstillende, og at tjenesten ombord kunne udføres på hensigtsmæssig måde. Efter at krigen var brudt ud og som følge af den særlige risiko, skibene nu var udsat for, blev der ved en bekendtgørelse af 18. november 1939 stillet krav om en forøgelse af besætningerne, hovedsagelig med henblik på at sikre en forsvarlig udkigstjeneste under de herskende forhold. Denne bekendtgørelse, der var udstedt i medfør af loven om ekstraordinære foranstaltninger vedrørende skibsfarten, fragtnævnsløven, bortfaldt imidlertid med udgangen af marts 1949, efter at rigsdagen havde truffet beslutning om ikke at forlænge denne lov udover 31. marts 1949. Da handelsministeren fandt det påkrævet, at der blev truffet forholdsregler til at sikre, at der ikke herved skete nogen forringelse i besætningernes størrelse, og ministeren iøvrigt anså det for nødvendigt, at reglerne i 1939-loven blev moderniseret, anmodede han søfartskommissionen af 1949, der bl. a. beskæftiger sig med revision af sønæringslovgivningen, om snarest muligt at fremkomme med betænkning om ændrede bemandingsregler for den underordnede dæks- og maskinbesætning. Kommissionen afgav derefter den 24. november 1949 en betænkning, hvoraf det fremgik, at der indenfor kommissionen var næsten enstemmighed med hensyn til nye bemandingsregler for den underordnede dæksbesætning, medens der ikke kunne opnås fuldstændig enighed om regler for den underordnede maskinbesætning.

På grundlag af kommissionens betænkning udarbejdedes det heromhandlede lovforslag, der helt igennem fulgte flertallets indstilling.

Ordlyden af §§ 1—3 i lovforslaget er ganske enslydende med de tilsvarende paragraffer i den nugældende lov. § 1 indeholder den i og for sig selvfølgelig bestemmelse, at skibene skal have en sikkerhedsmæssig forsvarlig bemanning, medens §§ 2 og 3 vedrører *officers*bemanningen. Da spørgsmålet om reviderede regler for skibsofficerernes antal og kvalifikationer for tiden behandles af søfartskommissionen, har man fundet det rigtigst at afvente kommissionens be-